

Vršovice 11.2.2007; 1.8.2010

Pozdrav: Milé sestry a milí bratři, milí přátelé, vítám vás na našich společných bohoslužbách a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Procitni, Pane, a nezanevři na nás provždy! Na pomoc nám povstaň, vykup nás pro svoje milosrdenství! Ž 44,24.27

Píseň: Ž116 sl.1-5 Miluji Pána, neboť On můj hlas

Modlitba: Hospodine, tady jsme tak, jak sis nás povolal a pozval. Tvoje království se v Kristu Ježíši přiblížilo, a pro nás není nic tak důležité jako to, abychom této zvěsti uvěřili a Tvému království se s důvěrou otevřeli.

S pokorou vyznáváme, že se nám to nedaří. Že jsme zahlceni starostmi a prací, že často podléháme napětí života kolem nás a už nedůvěřujeme možnosti jiného řešení, než jaké nám nabízí naše vlastní zkušenosti a schopnosti. Stojíme tu před Tebou zranění a rozbolavělí svoji vlastní nevírou, svým vlastním hříchem.

Z toho všeho vyhlížíme zvěst evangelia o kříži a vzkříšení. Vyhlížíme Tvé odpuštění a Tvé řešení života ve světě, který jsi stvořil a my ho tak ničíme. Prosíme, dej, ať smíme my sami spolu s celým Tvým stvořením zakoušet, že evangelium našeho vzkříšeného Pána je mocí ke spasení. Dej, ať z Ducha svatého i dnes poznáme, že v něčem tak nepatrném jako je Slovo a jako je toto shromáždění, přichází uprostřed světa Tvé věčné království.

Děkujeme Ti a slavíme Tě - za všechny Tvé podivuhodné činy - ale především za to, že jsi i pro nás poslal na tento svět svého Syna, i pro nás jsi jej nechal jít na kříž a i pro nás jej vzkřísil k životu, který i nám nabízíš. Amen.

Čtení: Jer 17,5-8; 1K 15,12-20

Píseň: 500 Já chtěl bych, Bože můj

Text: Lk 6,17-26

Bože, smiluj se nad námi, a požehnej nám, zasvěť obličej svůj nad námi.

Ž 67,2

Už před časem jsem vám vyprávěl o knize Émile Ajara „Život před sebou“. O čtrnáctiletém arabském sirotkovi Momo a vysloužilé prostitutce Růžence, která vlastní jakousi „úschovnu“ odložených dětí. Momo se vyrovnává s tvrdým světem kolem sebe, bouří se proti němu a zároveň si o něm nedělá iluze. Na uklidňující a lživé řeči křičí odpověď: „Nejsem žádné vaše dítě a nejsem vůbec dítě. Jsem synem prostitutky a můj táta zabil mou mámu, když tohle člověk ví, ví všechno a není už žádné dítě.“

Přiznávám se, že s ostychem přebírám slovo - vždyť já sám tak málo vím. Představuju si, jak sem Momo přichází, dívá se na mě, naslouchá a já si myslím - něco by se s tím světem mělo udělat, ale bojím se to říct, protože ty oči tak snadno odhalí fráze. Ale chtěli bychom něco udělat - něco velkého, co by všechno změnilo. V každém z nás je taková touha - touha, aby se všichni lidé vnímali navzájem a neubližovali si, touha po spravedlivém, pravdivém světě. Kluk Momo, Alžířan, syn prostitutky, kterému táta zabil mámu, se na mě ze stránek knihy shovívavě usmívá.

Stojím tu se třemi biblickými texty, které dal dohromady ekumenický lekcionář a váhám. Váhám, jak vůbec patří k sobě, jak vůbec patří k nám a jak vůbec patří ke klukovi, který ví o životě víc než já. Přemýšlím, co nás všechny spojuje. Vidím před sebou lidi, kteří se tlačí kolem Ježíše, snaží se ho dotknout, aby přijali něco z jeho uzdravující moci a přitom překvapeně naslouchají slovům blahoslavenství; vidím člověka, který s úzkostí pozoruje dějinné události, které se valí na Judské království v době proroka Jeremjáše a vyrovnává se s prorokovými slovy; vidím sbor v Korintu, který vstoupil do rozhovoru víry se svým duchovním otcem a učitelem apoštolem Pavlem. To, co tyto lidi a události spojuje navzájem a i s námi a s existenciální otázkou alžírského kluka z knihy Émile Ajara, je lidská touha. Právě ta touha, o které jsme mluvili, touha, kterou v sobě všichni máme. I v tom klukovi, který všechno zažil a nic si nenechá namluvit, je touha. Touha po něčem, co bychom mohli nazvat královstvím Božím na zemi.

A přitom se stále opakuje to, co se stalo kdysi za proroka Jeremjáše. Máme před očima pouhou lidskou náhražku. Jakési Judské království, které se toto zaslíbení snaží naplňovat. Ano, má to v názvu - Juda - vyznavač, patřící Hospodinu. A byly chvíle, kdy se zdálo, že se to daří - ale i chvíle tápání a hledání. Chvíle krále Saula, který si prostě nemohl dovolit čekat, až přijde Samuel a začne obřad oběti, ztišení, odevzdání se Hospodinu před tak důležitou bitvou s nepřitelem. A raději vše bere do

svých rukou. Doufání ve vlastní, lidské síly. Z nejrůznějších důvodů. „Zlořečený ten muž, kterýž doufá v člověka, a kterýž klade tělo za rámě své, od Hospodina pak odstupuje srdce jeho.“

Je to zvláštní - církev postavila vedle tohoto textu vyvrcholení 1. dopisu do Korintu apoštola Pavla, který se zlobí na Korintské, protože nevěří, že Ježíš z Nazareta byl vzkříšen v těle. Zdá se to až úsměvný dogmatický spor, kterému dnes nikdo nerozumí. A přece - při bližším pohledu vidíme, že tu vedle sebe stojí dvě rezignace, které vzdaly možnost, že Pán Bůh má něco společného s tím životem, který tu žijeme. S naším životem, s životem kluka z Pařížského předměstí.

Jeremjáš mluví o tom, že člověk, který rezignoval na tuto základní naději, je „podobný vřesu na pustině, kterýž necítí, když co přichází dobrého“. V Judském království vzali moc do svých rukou. Je přece třeba pohlížet na věci reálně, lidská moc je nutnou složkou života společnosti, bez ní to nejde - to si dobře uvědomujeme. Ano, je to pravda. Uvědomujeme si to. Jak ráda této pravdě naslouchala církev ve svých dějinách. A zavřela dveře, kterými by mohl vcházet Hospodin se svým řešením. A je to zvláštní, jak takové rozhodnutí odnesou vždycky ti samí lidé - ti obyčejní, ti slabí, ti, kteří se jen s obtížemi mohou bránit.

To v Korintu to bylo jinak. Rozhodli se vsadit na to podstatné - na duchovní hodnoty. A tělo není třeba brát vážně, je jen vězením pro duši, musíme se soustředit na zbožnost, musíme se soustředit na duchovní život. Jak ráda tomuto důrazu naslouchala církev ve svých dějinách. A zavřela dveře životu. A je to zvláštní, že v Korintu i později tuto rezignaci na život odnášeli znovu ti samí lidé - ti obyčejní, ti slabí, ti, kteří se jen s obtížemi mohli a mohou bránit a o které se nikdo nezajímá.

Máme tu dva důrazy, dvě životní polohy, které jsou na konci jedné velké naděje, jedné velké touhy. Mohli bychom s nadsázkou říci, že všichni ti, o kterých tu dnes mluvíme, se spolu s námi tlačili kolem Ježíše, snažili se ho dotknout a naslouchali s nadšením oněm slovům blahoslavenství, která narovnávají lidskou společnost. A snad se i pokusili podle nich žít - ale ono to nešlo. To napětí mezi tím, co přinášel Ježíš a realitou života, bylo příliš velké. A tak z naděje a touhy po Božím království, po zemi zaslíbené se zaslíbeným životem, tam i tam nastupuje skutečný, reálný život s náboženskými projevy.

A o živém Bohu, o Ježíši z Nazareta, který přinesl blahoslavenství, který přinesl život i pro ty nejobyčejnější, i pro toho alžírského kluka, se

jenom vypráví a ten kluk to slyší a dobře rozpoznává pouhé náboženské řeči. Ne, Ježíš nebyl vzkříšen v těle - to jenom jeho duše je tu s námi v našem duchovním světě.

A my tu jsme všichni se svými touhami - s touhou po sociální spravedlnosti, s touhou po spravedlivém životě, s touhou po jednotě lidí, s touhou po světě bez útlaku a bez násilí - a i nám se do této naší touhy vkrádá skepse. Ježíš z Nazareta z příběhu Lukášova evangelia, který jsme dnes četli, je nějak hrozně vzdálený. A my se necítíme jako „strom štípený při vodách, a při potoku pouštějícímu kořeny své, kterýž necítí, když přichází vedro, ale list jeho bývá zelený, a v rok suchý nestará se, aniž přestává nésti ovoce“. Co s blahoslavenstvími?

„Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli.“ Pavel na konci svého textu praští do stolu. Ano, k takové skepsi byste měli právo, kdybyste měli pravdu. Tak by to bylo, kdyby bylo evangelium skutečně prázdné. Ale ono není - protože Ježíš z Nazareta byl vzkříšen v těle.

A tak už nepatříme hříchu. Toto nemoderní, těžko uchopitelné slovo nabírá jasné obrysy, když s radostí vyznáme, že už nepatříme skutečnosti, kde člověk ve své vášni po dobrém vytváří zlé. Kde ve svém horování pro pravdu a spravedlnost a jednotu a upřímnou zbožnost sklouzává do lži, násilí, totality a modlářství. Najednou můžeme mít odvahu dívat se do budoucna a tak i kolem sebe. Vždyť budoucnost je v Boží ruce a my tak můžeme podle toho jednat i v současnosti. Vždyť Ježíš z Nazareta byl vzkříšen v těle, vždyť Ježíš z Nazareta je Spasitel.

Ne, neznám okamžitý lék na všechno to, co kolem sebe viděl čtrnáctiletý kluk Momo. Má pravdu ve všem, co vidí a já se stydím, že tak dobře nevidím a že mnohdy podléhám naivním představám. Ale vyznávám, že znám cestu pomoci. Cestu, která si nenechá vnutit zkratkovitá řešení moci ani náboženství. Cestu, která učí vydržet to strašné napětí mezi touhou a skutečností. Cestu Ježíše z Nazareta, který nezavíral dveře před těmi, kteří potřebovali pomoc a jasně žehnal životu, který vnímá druhého člověka - člověka v jeho lidství a ne v moci postavení a majetku. Cestu blahoslavenství pro obyčejný život. A tato cesta má budoucnost, smíme se po ní vydat a vytrvat na ní v odvaze víry - vždyť Ježíš z Nazareta byl vzkříšen v těle.

Amen.

Píseň: 419

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Jděte nyní a slovem i skutkem uvádějte ve známost evangelium a dělejte si starost o spravedlnost, lásku a pokoj.

Jděte v naději setkání s Ježíšem Kristem mezi nejmenšími z našich bratrů a sester a žijte v naději Božího navštívení.

Požehnání: Bůh nám žehná, Bůh náš. Bůh nám dává svoje požehnání. Necht' se ho bojí všechny dálavy země! Amen.

Píseň: 485 Král věčný nás požehnej